

*2006-2007 н.р.
Збірник віршів "З тобою і без тебе..."
Автор: Учениця 10-А класу
Кагарлицької ЗОШ І-ІІІ ступенів №1
Лілія Сушко*

Хочете відпочити від одноманітної буденності і вдихнути свіжий, живий ковток духовного леготу? Тоді пориньте у поетичний політ Лілії Сушко.

Кожен рядочок її віршів переконує: ви-неповторні, а край, де живете-найкращий. Видання розраховане на широкий загаль читачів.

Лілія Сушко. Народилася 25 травня 1990 року на Кагарличчині Київської області. Тут зросла, вступила до першого класу Кагарлицької загальноосвітньої школи №1, яку закінчила 2007 року.

Енергійна, завзята, доброзичлива - вона завжди у вирі життя, як рідної школи, так і міста Кагарлик. Лауреат премій ім. В.П.Дашенка. Три роки Лілія була президентом шкряли. Вона член обласної ради дітей Київщини. Любить в'язати, писати вірші, співати. Відвідує вокальну студію "Октава" у КРЦДЮТ, якою керує композитор Борис Родина. Разом з ним Лілія стала автором трьох пісень.

Лілія Сушко учасниця Кагарлицької районної літературної студії "Зоря Придніпров'я".

ЗМІСТ

[Спасибі за життя]	[Спогад дитинства]
[Настрій]	[Муза]
[Удвох]	[Повір]
[Річка дитинства]	[Марна брехня]
[Весна]	[Матуся]
[Весняний вальс]	[Отчий дім]
[Літо]	[Я і море]
[Правічні дуби]	[Люблю]
[Осіння пісн]	[Таїна]
[Зима]	[Не поспішай]
[Хочу піснею стати]	[Тяжіння]
[Україна]	[Буває]
[Радість]	[Не буду]
[До кобзаря]	[Зустріч]
[Учитель]	[Музика]

Спасибі за життя

За кожна зустріч і прощання,
За серця дивні почуття
У тихий вечір, в пору ранню
Я вдячна Богу за життя.
Я вдячна за щасливу долю
І за покликання своє,

Настрій

Я і природа маєм почуття,
Любити вмієм-я й моя природа.
У нас на двох одним-одне життя,
Єдиний настрій, ніби нагорода.

Як гім і злива - настрій геть сумний,

Бо маю пісню, маю волю,
А значить щастя в мене є.

Як небо чисте- настрій веселковий.
І сонячний промінчик золотий
Дарує настрій нам завжди святковий.

Ну, а кохання настрій нам завжди
Дарує світ, мов дорогі перлини –
Пташиний спів, завітчані сади,
Бузковий цвіт і аромат калини.

Усе навколо про любов співа,
Танцюють зорі у нічному небі.
Якщо серденько смуток сповива,-
Поглянь навколо: світ увесь - для тебе

Удвох

Стоїть верба розлога над водою,
А джерело полоще віти їй.
Вони все гомонять щось між собою,
Шепчуться у тишині нічній.

Завжди вони удвох, у різну пору
Верба й джерельце, вічність і весна
Й дарує щедро їм життя простори
Земна й небесна чиста глибина

Річка дитинства

Там, де скрипить все дуб сторічний
Й розлогі верби миють коси,
Я чую шепіт таємничий,
Що вітерець навкруг розносить.

Вслухаюсь і спішу туди,
Де плине річечка дитинства,
Де, мов промінчик, до води
Збігає стежечка росиста.

Загляну в дзеркало ріки
І їй привітно посміхнуся,
Немов вода, пливуть роки
І я, й ріка у вічнім русі.

Схилившись низько до води,
Дерева розглядають шати.
Ох, річечко, чекай завжди,-
До тебе буду я вертатись.

Весна

Яскраве сонце тішиться з небес,
Промінням обіймає все навколо.
Пора весняних, радісних чудес
Цвіт білосніжний стеле нам додолу.
Цвітуть тюльпани, квіти на лугах
Свій аромат дарують перехожим
Й веселки різнобарвної дуга
Чомусь так щемно душу нам
тривожить.

Весняний вальс

Весняний вальс лунає у душі,
Співає серце, сповнене коханням.
Цвіте, немов трояндові кущі,
Й збуваються усі мої бажання.
Нехай сьогодні дощ іде шумний,
Нехай сумна погода і незвична.
Та есерці вальс, веселий, запальний,
І ця весна цвістиме в ньому вічно.

Літо

Блищать на сонці колоски,
Птахи плетуть пісень вінки,
І річка в даль несе надії,
До неба линуть теплі мрії.
Бує матінка-земля,
Колоссям дзвонять їй поля,
І яблука червонощокі
На сонці гріють стиглі боки.

Осінь пісня

Жовте листя в повітрі кружляє,
Вітер в полі безмежнім гуляє.
І не чути птахів щебетання,-
З теплим літом прийшов час прощання.
Не всміхається сонечко ясне,
Не шепоче колоссячко рясне.
Тільки дощ свою пісню співає,-
Він про осінь усім нагадає.

Хочу піснею стати

Як хочу я піснею стати,
Летіти у вирій з птахами,
За обрій весь час мандрувати
Безмежної волі шляхами.

Натхнення й жагу перемоги
Я хочу ділити з народом.
Любов'ю спалити тривоги
Мого українського роду.

Народе мій, мудрий і сильний,
Ти скинув кайдани і пута.
Ми діти твої, Україно,
Й рабами нам більше не бути.

Радість

Весняний ранок запалив
Яскраве сонце в небі чистім,
Лунає скрізь пташиний спів,
Земля в росиночках іскристих.

І радісно тобі й мені
Від сонця, неба, дивних квітів,
І друзів посмішки ясні

Правічні дуби

Стоять дуби правічні в позолоті,
Вдивляються у дзеркало ріки,
У вічність, що пливе на сивім плоті,
У пам'ять, що залишили віки.
Стоять дуби, як древні стражі міста,
Нікому не злічити їх роки,
їх осінь прикраша багряним листом
І гріє сонце шкарубкі боки.

Зима

Сипле сніг, кружляє вихор,
За вікном мете зима.
Музика лунає стиха,
Знову вдома я сама.

На душі тривога тиха
Холодом думки пройма...
Сипле сніг, кружляє вихор,
За вікном мете зима.

Україна

Україна - рідний дім,
Все таке знайоме в ній:
Небо, ріки, полонина,
Мій народ, моя країна.
Все безмежнії простори-
Море, ліс, степи і гори,
Їм, куди не глянеш ти,
Кінця й краю не знайти.
Вільна пісня вдалеч лине.
Рідний дім наш-Україна.

До кобзаря

Тарасе! Ти наш батько споконвіку,
У «Кобзарі» живе душа твоя.
А в кожному слові істина велика,
Яку несе у світ твоє ім'я.

Твій «Заповіт» пророцтвами лунає
З Чернечої гори на цілий світ.
Твоя молитва вірою єднає

Приносять щастя і привіти.

І ти радієш, що живеш,
Що маєш мову солов'їну,
Куди не їдеш, де не йдеш,
Несеш у серці Україну.

Учитель

Учитель... Що є краще на землі,
Ніж віддана професії людина
Велику шану вам, учителі,
В словах любові кожна шле дитина.

Я знаю: праця ваша - неземна,
Навчать добру не кожному під силу.
Нам ваші вчинки - вічна таїна,
Бо повторить бодай один - несила.

Муза

Не вірте лихим словам,
Вони вам добра не скажуть.
Якщо люди заздять вам,
То боляче серце вразять.
Є вища у тому суть
І правда життя безмірна:
Якщо ті слова речуть,-
То шлях ви обрали вірно.

Марна брехня

Не вірте лихим словам,
Вони вам добра не скажуть.
Якщо люди заздять вам,
То боляче серце вразять.
Є вища у тому суть
І правда життя безмірна:
Якщо ті слова речуть,-
То шлях ви обрали вірно.

Святий, великий український рід.

Ти подолав і каторгу, й в'язниці,
Пізнав і біль, і зраду, й каяття.
З твоєї правди, ніби із криниці,
Черпаємо ми силу для життя.

Спогад дитинства

Першій вчительці С.Рябокінь

Я пам'ятаю той далекий ранок,
Коли мене за руку привели
У перший клас, на той осінній ранок,
Де очі Ваші мудрістю двіли.

Це Ви були : така ласкава й ніжна,
Найперший вчитель у моїм житті
І в пору ранню, і в годину пізню
Нас гріли Ваші руки золоті.

Спасибі за знання і за науку,
Що Ви дали нам протягом цих літ.
Чого навчили - не забуду я довіку,
Велика шана Вам і мій земний уклін.

Повір

Не вірте лихим словам,
Вони вам добра не скажуть.
Якщо люди заздять вам,
То боляче серце вразять.
Є вища у тому суть
І правда життя безмірна:
Якщо ті слова речуть,-
То шлях ви обрали вірно.

Матуся

Найкраща у світі людина - це мама,
Матуся рідненька, єдина, кохана.
У скрутну годину вона допоможе
І всьому научить, все вміє, все може.

Вона нас ростила, ходити учила,
До першого класу за руку водила.
Матуся - подруга в житті найвірніша,
Хай наша любов її радує й тішить.

Отчий дім

А серце лине в отчий дім,
Де завжди ждуть батьків обійми,
І все таке привітне в нім,
І серцю там завжди спокійно.
Нема ні болю, ні жури,
Нема страждань, нема тривоги...
Через роки, громи й вітри
Ведуть додому всі дороги.

Люблю

Люблю тебе, мов сонце і мов квіти,
Люблю тебе, як теплий літній вітер.
Люблю й не знаю, де кохання діти,
З тобою і без тебе - важко жити.

Люблю тебе я над усе на світі,
В тобі живе любов моя ясна.
Мені достатньо лиш тебе зустріти
І в мене в серці розквіта весна.

Не поспішай

Тебе не знала і було спокійно,
Побачила - і спокій миттю зник,
Ховала в серці почуття надійно,
Але воно переростало в крик.

Я не спіткнуся, коли тебе побачу,
Та спалахну, це добре знаю я.
Усі насмішки й жарти я пробачу,
Лише б світила усмішка твоя.

Можливо, пройдеш ти і не пізнаєш
Мене ані сьогодні, ні колись.
Ти певен, що нічого не втрачаєш?
Не поспішай, у очі подивись.

Буває

Як важко біль тримати у собі,
На всі образи закривати очі,
Коли їх так багато, і тобі
Лиш плакати залишається щоночі.

Я і море

Вітер грає в хвилях моря,
Гонить хмари в небесах,
І відлунюють простори У чайних голосах.
Лише я і море плинне,
А довкола все стиха...
Тільки ще он той хлопчину
Мої мрії наслуха.

Таїна

Душа людська-безмежна таїна,
І легко й вільно дихає вона.
Немов струнка берізка білобока,
Мов пуп'янок троянд червонощоких,
Від солов'їних щебетів-пісень,
Росою вмига, ніби юний день.
І береже священну пам'ять роду,
Якщо їй зрада шлях не переходить.
Коханий, не вагайся, йди за мною
І буду я твоєю таїною.

Тяжіння

Боротися не має серце сил,
Немає сили більше сперечатись.
І так шкода, що я не маю крил,
Що я не можу з вітром позмагатись.
Здолать тяжіння і злетіти ввись,
Щоб сонцю розказати всі печалі.
В мовчанні наші погляди зійшлись,
І тільки серце відчаєм кричало.

Не буду

Даремно раниш, бо не буду
Я за тобою сльози лити.
Я все прошу, усе забуду
І усміхнусь тобі привітно.

І що ті сльози? Лиш емоцій бій,
А користі від них повір, немає.
Ти, навіть не зі мною,- завжди мій.
Для заперечень слів нема? Буває..

Хтось підбадьорить, хтось осудить,
Комусь не сила зрозуміти...
Даремно раниш, бо не буду
Я за тобою сльози лити.

Зустріч

Був листопад і сонце вже не гріло,
Багряне листя із дерев летіло.
Я йшла повільно і відпочивала,
Та поглядом своїм тебе спіймала.

Судилось тут мені тебе зустріти,
А ти пройшов і ніби не помітив.
Осіньне листя слід твій засипало,
І поглядом тебе я проводжала.

Ну спробуй зупинитись, озирнутись,
Інакше можна з щастям розминутись.

Музика

Душа радіє, лиш почує спів,
Зненацька у блакить небесну рветься.
Це описать - не вистачає слів,
Як чую музику-співає моє серце.
І так чудово, гарно так мені
Від музики, аж настрій підійметься.
Не знаю, що є краще на землі,
Ніж бачить, як людина любить серцем.